

Haskó Györgyike A Szüleivel

Ez én vagyok, apuval és anyuval az Erzsébet téren. A papám 1928 kora tavaszán vonattal utazott Abbáziába. Abbázia az akkori magyar középosztály nyaralóhelye volt, és többek között arról volt híres, hogy kiválóan operálják az orrsövényferdülést. Az apunak is ilyen gondja volt, ő akkor ezért ment oda. Eközben az anyai nagypapám úgy döntött, hogy elviszi magával Abbáziába az édesanyámat, aki huszonekét éves volt. A vonaton ismerte meg az aput, és májusban már esküvő volt. Apu csodálatos ember volt. Németül, franciául beszélt, annak a generációnak volt a tagja, akik a huszadik század elején éltek: hallatlan kulturált, sok nyelvet beszélő, sokat látott emberek, akik ráadásul még a szakmájukban is kiválóak voltak. A szüleim Miskolcon házasodtak össze -- az udvarban, hüpe alatt --, annak dacára, hogy az én anyai nagypapám nem tudott nagy hozományt adni. A nagypapámnak nem volt erre tehetsége, de az apukám egy úriember volt, és különben is, fűtyült rá. Egy hálószobabútort vitt anyám a házasságba -- ami két ágyból, egy akasztós és egy polcos szekrényből meg két éjjeliszekrényből állt --, és talán még a konyhabútort is, na meg az edényt meg a kelengyét, amit ő maga varrt és hímzett, mert minden monogram volt abban az időben. Ez mind jött föl Pestre, mert az édesanyám Pestre jött férjhez, ahol egy háromszobás, komfortos lakásban lakott az apu az apai nagyanyámmal. 1929-ben született a bátyám, három évre rá én. A bátyám is, én is a Siestában születtünk, ami a mai Onkológiai Intézet a Kékgolyó utcában. A Siesta magánszanatórium volt, és miután édesapám elég későn házasodott, és jóval fiatalabb volt az anyukám, édesapám úgy gondolta, hogy minékünk a legjobb helyen kell világra jönni, és ez ilyen hely volt.